

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Háromszoros ajándék
Igehirdetés
Kisbusz
Erdélyi kirándulás
Szélrózsa
Missziói osztály

XV. ÉVFOLYAM II. SZÁM. 2014. AUGUSZTUS

Béke, háború, imádság

E sorok írásakor már javában folynak az első világháborús megemlékezések, mint ismeretes 1914. július 28-án üzent hadat az Osztrák–Magyar Monarchia Szerbiának. A hadüzenetet követően világméretű háború robbant ki, mely négy év alatt 15 millió ember halálát követelte. Mértékadó történészek véleménye szerint a háborút lezáró igazságtalan békekötés, magában hordozta a következő világegést, a II. Világháborút. Még itt élnek közöttünk, azok, aki gyermekként, ifjúként megjárták a poklokat. Fiatal ifjúként kötelező levante gyakorlatokon vettek részt. Ha időt szánunk rá, érdemes meghallgatni elbeszéléseiket, mert a személyes életélmények és sorstragédiák megtanítanak bölcsebben gazdálkodni lehetőségeinkkel. Ezzel a gyönyörű és békés élettel, amelyre Teremtő Urunktól lehetőséget kaptunk. Jobban odafigyelhetünk és megbecsülhetjük embertársainkat, szeretteinket a körülöttünk lévő embereket. Nemkülönben az egész körülöttünk lévő csodálatos világot.

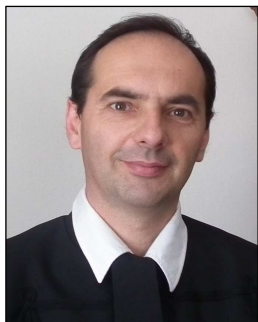
Sajnos azonban van még egy szomorú aktualitása ennek az írásnak. Földünk több pontján ma is háború dúl. Izrael állam és a palesztin Hamasz között háború dúl. A Gázai övezetben, gyermekek és ártatlan civilek hálnak meg! Sőt itt Európában, kelet és nyugat határán ismét kiéleződtek a feszültségek. Úgy tűnik békés térségünk ismét a nagyhatalmi játszmák keresztútjába került. Határainktól nem is olyan nagyon távol mintegy 1500 Km-re öldöklő polgárháború dúl. Bármennyire is szeretnénk kimaradni ebből a háborúból, sajnos nem tudunk. Részben érintetté váltunk a Kárpátalján élő magyar származású hadkötelesek miatt. Más-

résről az Oroszországot sújtó gazdasági intézkedések óhatatlanul újabb nehéz helyzetbe hozzák a gazdasági válságból épp-hogy kilábaló Európát. Külpolitikai elemzők véleményét hallgatva, az egész háborús helyzet mögött az erősödő Európai és Orosz kapcsolatok meggyengítése áll. Álmomban nem jutott volna eszembe ilyen végkövetkeztetés. Az ugyan minden gondolkodó ember számára világos lehetett, hogy a sokak életét nyomorba döntő gazdasági recesszió nem úgy magától indult el a világban, hanem az emberi kapzsiság és felelőtlenség következtében történt meg. S mindezek azért is következtek be ilyen nagymértékben, mert az autonóm ember elszakadt Istentől. Életében, értékrendjében, már nem működött a régi, - a vallásos előírások, törvények, ajánlások által is korlátok közé szorított - önmérséklet. Arra azonban legrosszabb álmaimban nem gondoltam volna, hogy a terepasztal fölé hajoló a politikusok, gazdasági érdekcsoportok nagyhatalmú urai ma éppen úgy játszanak az életekkel, mint ahogyan azt az első vagy második világháború hadurai tették. Ám a konkrét történések valóságtartalmáról sem tudhatunk meg mást, mint amennyit számunkra ezek az urak érdekcsoportok láttatni akarnak, újságjaikon, televíziós és internetes csatornáikon keresztül. Mind az egyik, mind a másik oldal mutat információt.

Mi dolgunk lehet ebben a helyzetben keresztyén emberként? Semmiképpen nem az ítékezés. Az egyik vagy másik oldalon való állásfoglalás, mert itt nagyobb a tét, mint egy békés sportmérkőzésen. A Szentírás tükrébe tekintve, Isten megadja számunkra a tisztánlátás képességét. Láttatja, hogy a világ hatalmasságai éppen úgy amint az ő gyermekei is időről időre megfélemeznek arról, hogy minden tettünkkel elsősorban neki tartozunk felelősséggel. Minden tettünk mérlegre kerül. De a mi feladatunk az éber vigyázásra való buzdítás. Isten meghallgatja a békességért elmondott, közbenjáró könyörgéseinket. S amikor Isten elé visszük a világ népeit s mindenki mást is, soha nem felesleges luxus, a világ uraiért, az ő bölcs döntéseikért, megtérésükért való könyörgés.

Szerkesztői beköszöntő

Kedves Olvasóink! „Uborkaszезon van.” Ilyenkor nyáron gyakran hallani a médiában ehhez hasonló megállapításokat. Mindezek alatt valójában azt értik, hogy a nyári szabadságolások idején nem történik sok érdemleges esemény, ezért a kis híreknek is értéke van. Életem nagy részét vidéken élő emberként mindig is zavart ez a lekicsinylő megállapítás, mert az valóban tény, hogy a politikusok nyaralnak, nyáron szünetel az oktatás, pihennek a gyermekek és a pedagógusok is, de a természethez, a szülőföldhöz a vidékhez ragaszkodó embereknek, s főként a mezőgazdaságban dolgozóknak a nyári uborkaszезon, kemény munkával telik. Kedves Olvasóink számára talán elmondhatom, hogy a 80-as években a Kisalföldön szinte minden kertben uborkát termesztettek. Így mi is. Higgyék el tehát nekem, hogy az uborkaszезon kemény munkával jár. Éppen úgy, mint a főlázás, a szőlőtermesztés, vagy bármilyen más munka a mezőgazdaságban.

Mivel a tavaszi időszakban is olyan sok esemény volt a gyülekezetben és az egyházunkban, sajnos nem maradt idő a szokásos újságunk elkészítésére. Kérem, ezért fogadják szeretettel az elmúlt eseményekről is tudósító számunkat, melyből természetesen nem maradhat ki a lelkeket gyógyító örömhírtől továbbadása és az előretekintés sem. Sőt e számunkban egyházunk egészében zajló folyamatokra is rálátásunk lehet, megismerkedünk például a Magyarországi Evangélikus Egyház Üllői úti irodájában zajló munkákkal, közöljük az újonnan létrehozott Gyülekezeti és Missziói Osztály kinevezett Osztályvezetőjével, Németh Zoltán volt pécsi lelkésszel készült interjút is.

RÖVID HÍREK AZ ELŐZŐ HÓNAPOK ESEMÉNYEIBŐL

Jól sikerült kiránduláson vehettünk rész a Partiumban és Erdélyben. A rendezvény mottója s egyben célja is így hangzott: Kirándulás Erdély szívébe.

Gyülekezetünk egy kilenc személyes kisbuszt kapott ajándékba steineni testvérgyülekezetünk tagjától Wilhem Haug úrtól, a Bácskából elszármazott Taxi vállalkozótól. Az autóbust június elején érkezett meg. A busz üzembe helyezéséről, eddigi és a jövőbeni használatáról külön cikkben számolunk be.

Június közepén 80 gyermeket táboroztattunk a felújított nagyvelegi kastélyban, a Bakonyszombathely, Pusztavám-Mór, és a bakonycsernyei gyülekezetből érkező fiatalokkal tartalmas és kellemes napokat töltöttünk el. A tábor ideje alatt Szemerei János a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke felszentelte az épületet, az ünnepséget a M.I.S.K.A. együttes koncertje zárta.

Nagy Gábor lelkész 2012. augusztus 5-én elhangzott igehirdetését újságunk harmadik oldalán olvashatják.

Júliusban gyülekezetünk fiataljainak egy csoportjával részt vettünk a Soltvadkerten megrendezett 10. jubileumi Szélrózsza Evangélikus Ifjúsági Fesztiválon.

Nagy Gábor testvérünk Sári Evangélikus Egyházközségbe történt beiktatására 2014. június 28-án került sor a szépen felújított sári evangélikus templomban. Urunk áldását kérjük rá és kedves családjára és szeretettel köszöntjük Öt, valamint a szomszéd község evangélikusságát, s minden lakóját. Erős vár a mi Istenünk!

Háromszoros ajándék

A nagyvelegi kastélyt a zsidó vallású Grünfeld család építtette, s Grünfeld Pál földbirtokos 1945-ben az evangélikus egyházközségnek adományozta. Az épület az államosításig evangélikus iskolaként és tanítólakásként szolgált. 1995-ben került vissza egyházi tulajdonba. Idén felújítva – immár Grünfeld Pál Evangélikus Vendégház néven – vehették birtokba a táborozók.

Az ünnepélyes átadásra június 19-én, csütörtökön este került sor. Az istentiszteleten közreműködtek a helyszínen zajló Fejér-Komáromi egyházmegyei hittantábor résztvevői is. Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöke Zsolt 46,9–12 alapján arról beszélt, hogy ez az épület többszörösen is Isten ajándéka számunkra. Hiszen eredetileg és a kárpótlás során is ajándékba kapta a gyülekezet, mostani felújítása pedig pályázati támogatásból valósulhatott meg. Végül hozzátette: „A legnagyobb ajándék az, hogy Isten a mi várunk. Róla tesz bizonyosságot ez a kastély.”

Az ünnepségen Szarka István Fejér-Komáromi esperes köszöntötte a megjelenteket. Mészáros Tamás egyházkerületi felügyelő felidézte egykori táborozóként szerzett élményeit, és azt kívánta a mostani fiataloknak, ők is éljék át, hogy az Úr Jézus önmagával ajándékozza meg őket. Ezután Szloboda Istvánné, a község polgármestere adta át jókívánságait.

Az istentiszteletet szeretetvendégség követte, majd a tábor programja a M.I.S.K.A. együttes koncertjével folytatódott.

(Megjelent az Evangelikus Élet 2014. június 29-i számának 1. oldalán.)

Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval. (Róm. 12,21)

Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. (1Jn. 5,4)

Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia? (1Jn. 5,5)

Keresztyén Gyülekezet, szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Kiket nevezünk ma győztesnek? Győztes a sportoló, aki gyermekkorától kezdve azért küzd és sanyargatja magát, hogy egyszer teljesítményével eljusson a csúcsra. Győztesnek mondhatjuk legújabb olimpiai bajnokainkat: az elmúlt napokban Szilágyi Áron kardvívásban lett aranyérmes, Gyurta Dániel pedig világcsúccsal nyerte meg a 200m-es mellúszás döntőjét. Győztesek, akik ott állnak a dobogó tetején.

Viszont másféle győzelmek is vannak. Győztes az a gyermek, aki az évek múlásával becsületes és dolgozó felnőtté válik. Győztes az anya, aki 9 hónap áldott terhordás és küzdelem után világra hozza gyermekét. Győztes az a házaspár, akik minden esély ellenére egy életen át kitartanak egymás mellett.

De más győzelem is van. A Szentírásban az Úr gonosz feletti győzelméről olvasunk. Ez egy olyan győzelem, amely első halálra messze áll a hétköznapiaink valóságától. De ha most jobban megvizsgáljuk, talán kiderülhet, hogy valójában igen sok közülünk van hozzá, sőt életünket átforgató ereje van. Az Úr legyőzte a gonoszt.

Ez vajon mit jelent? Jézus Krisztus, amikor a földre jött, küldetése volt: mégpedig az, hogy megváltson minket. Ehhez viszont egy igen komoly csatát kellett megnyernie, felül kellett kerekednie a minket Istentől elválasztó bűn hatalmán. Az Isten és ember között áthatolhatatlan betonfalként húzódott a bűn. Jézus Krisztusnak ezt kellett a maga eszközeivel ledöntenie.

Emberi módon azt várnánk, és mindenki azt várta, hogy ezt látványos és dicsőséges módon teszi majd, hogy hadvezér lesz, hogy politikus lesz, hogy megszabadítja Izraelt, hogy eltörli a pogány római uralmat, és jólétet hoz. Sokan így várták a Messiást. Ezzel ellentétben csak egy szerény, szegény tanítót kaptak, aki bár úgy beszélt, hogy az embereknek hevült a szíve, amikor hallgatták, de a végén mégsem ért el semmit, hiszen elfogták és keresztre feszítették. A vádlói ezt mondták neki a Golgotán: ha valóban Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! Talán tényleg ez lett volna a győzelem, megmenekülni a haláltól?

Ezen a lehetőségen gondolkodik el az 1988-ban készült, „Jézus utolsó megkísérvése” című film is. A művészi elgondolás szerint Jézust a kereszten megszólítja a kísértő, miszerint nincs szükség az áldozá-

tára, szálljon csak le onnan. Enged a kísértésnek, leszáll a keresztről, és emberként kezdi el élni az életét. De még ez a maga korában botrányosnak ítélt film is azt üzeni, hogy ez tévedés és vereség lett volna. Talán furcsán hangzik, de a film végén boldog befejezést azt hozza el, hogy vissza lehet csinálni a dolgokat, és Jézus végül mégis meghalhat a kereszten és kimondhatja utolsó szavát: Elvégeztetett!

Persze a Szentírás szerint Jézus nem akart leszállni a keresztről, Ő alázatosan engedelmeskedett az Atya akaratának, hiszen tudta Ő is, hogy ez lesz a diadal. A kereszthalál ugyanis azért történt, hogy a mi bűneink büntetését elvegye Krisztus által, hogy Ő szenved helyettünk. Ő lett az áldozati bárány, aki helyettünk halt meg, Isten ezután már a nem a mi bűneinkre, hanem Jézus győzelmére tekint. Benne és általa kaphatunk felmentő ítéletet minden gyalogságunk és vétkünk alól.

Győzelme azonban nem nagypénteken, hanem húsvétkor lett teljes, amikor a bűnök után a halált is legyőzte feltámadásával. Lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa Őt. Így vált teljessé a diadala, így lett a csúfosnak tűnő végből valódi győzelem.

Jézus is győztes tehát, de ő nem az a magányos bajnok típus, aki egyedül áll a dobogó tetején. Hiszen ő nem magának vívta ki a bűnök bocsánatát és az örök életet, neki Isten Fiaként ezekre nem volt szüksége. Ebben a győzelemben minket kíván részesíteni, megváltását egyedül értünk végezte el.

Hogyan lehetek ennek a győzelemnek valódi részese? Ha hittel kérem és elfogadom a magam életében is bűneim bocsánatát, magam felett Jézus uralmát. Ezt hívja a Szentírás megtérésnek.

Eddig győzelemről beszéltem, de ha körbe nézünk a világban, látnunk kell, hogy sokan veszteseknek tartják a keresztyéneket, mindazokat, akik életükben tudatosan és következetesen próbálják követni Jézust. Biztos minket is sokan lenéznek, mert eljöttünk a templomba igét hallgatni és imádkozni. Istent dicséred? Szentfázék vagy. Imádkozol Istenhez segítségért? Szánalmas gyenge alak vagy. Ezt mondják ránk az emberek.

De mit mond a Szentírás? Hogy Krisztus által, a hitben győztesekké leszünk! Nem olyan győztesekké, mint e világ fiai, akiket ünnepelnek, hanem akik Isten által kerültek fel a dobogó tetejére.

Krisztusban győztesek lehetünk, akiket többé nem kötöz meg a sátán hatalma, akik többé nincsenek védtelenül kiszolgáltatva a kísértő játékeinak. Akiket Isten szeretete vesz körül, és akik mi is Isten szeretetének az eszközei lehetünk. Ha Krisztusban élünk, akkor általa mi is győztesek vagyunk, bármit mondjon is ez a világ. Jézus győzelme nem az Ő véleményükön múlik.

Amikor az olimpikonok hazaérkeznek, és itthon újra találkozhat velük az ország, olyankor nagy ujjongás fogadja őket, és mindenki boldogan gratulál nekik. Krisztus győzteseit azonban sohasem fogadja ilyen környezet. Az istentisztelet után haza megyünk, és ünneplő tömeg helyett a megszokott környezetünk, a megszokott életünk és a megszokott problémák várnak.

Miután felhevül az Ige hallatán a szívünk, olyankor jönnek a gonosztól a legnagyobb támadások békességünk ellen. Jönnek a súrlódások, a régi hétköznapiak, melyekben a sátánnak mind az lesz a célja, hogy elvegye a szívünkben mindazt az örömet, lelkesedést és hitbeli erősödést, amit egy-egy alkalommal Istentől kaphattunk.

Hiszem, hogy Isten minden egyes istentiszteleten munkálkodik az életünkben, általa gazdagodunk a lelki kincsekben, és mind jobban megismerjük Jézus Krisztust, a megváltót. Nem engedhetjük, hogy a gonosz mindezt ellopja tőlünk. A szürke hétköznapiakban is maradjunk meg Isten közelében, imádsággal, igével. Ápoljuk a kapcsolatot egymással és ápoljátok a kapcsolatot Istennel is. Ezáltal sikerül megvalósítani Pál apostol intelmét Róma 12,21-ből: „Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.”

Jézus a gonosz feletti győzelme által is formálni akar bennünket: belőlünk is győzteseket akar teremteni. Valódi Krisztus követőket, akiket nem gyűr maga alá ez a világ és az abban uralkodó gonosz, hanem hit által, Krisztusban élve győzedelmeskednek a sátán minden erején. Ezt a bátorítást vigyük magunkkal haza, a harcos, nehéz, egyhangú napokra is. Kívánom, hogy Isten Szentlelke tartson meg minket a diadalmas Krisztus közelében ne csak pár napig, ne csak a jövő hétig, hanem minden napon és egykor az üdvösségben is! Ámen.

(forrás: <http://surevangelikus.blogspot.hu/>)

Nagy Gábor

Kisbusz

Gyülekezeztünk egy kilenc személyes kisbuszt kapott ajándékba a steineni testvérgyülekeztünk tagjától Wilhem Haug úrtól, a Bácskából elszármazott taxi vállalkozótól. Az autóbusz június elején érkezett meg. A busz üzembe helyezéséről, eddigi és a jövőbeni használatáról az alábbi cikkben számolunk be.

Az ajándékba kapott kisbusz története egészen régen 1997-ben kezdődött. A gyártósorról pontosan abban az évben gurult le a járgány. 1997-ben még pályakezdő segédlelkészekként részt vehettünk egy franciaországi Luther Konferencián, melyet egy festői szépségű elzász-lotharingiai kolostorban rendeztek meg. Itt ismerkedtünk meg Wolf Quasdorf steineni evangélikus lelkésszel. A kölcsönös szimpátiából barátság lett. A lelkészek barátsága egy laza, kötöttségektől és formaságoktól mentes igazi testvérgyülekezeti kapcsolattá érett.

Így tölthetett gyülekezőnk vezetősége is felejthetetlen napokat a három ország határán fekvő szép kisvárosban. E látogatást viszonyozták az ottani gyülekezet előljárói is 2004-ben. Ám Isten kifürkészhetetlen akarataként ezt a szépen induló barátságot megtörte lelkésztestvérünk hirtelen jött halála. Megrendültségünk miatt mi is csak hosszú évek múltán 2012-ben tudtunk elmenni Steinbe családdal, hogy

emlékezzünk kiváló barátunkra és újra személyesen találkozassunk régi ismerőseinkkel. Ez alkalommal látott vendégül bennünket Wilhem Haug úr. Az esti beszélgetés alatt sok mindenről szó esett, így kérdeztem meg, hogy milyen a németországi használt autópia. Beszéltem régi álmunkról, hogy a gyülekezeti szolgálatban milyen jó szerepe lenne egy ilyen járműnek.

Barátsággal elváltunk egymástól. Majd másfél év múlva felhívott, telefonon, hogy kell-e nekünk az a jármű, mellyel annak idején 2004-ben barátaink itt jártak. A busz idős, de korához képest kevés kilométerrel 112 000 Km rendelkezik. Gyülekezetünk igényfelmérést végzett az idősök körében, hogy kívánják-e a buszt használni, istentiszteletekre, bibliaórákra. A gyermek és ifjúsági munkában nem volt kérdés, miként hasznosítható a jármű. Felmértük a műszaki állapotát, megkértük, hogy ami még fontos azt tegye rendbe a kocsin, így érvényes műszaki vizsgával, indulhattunk útnak behoztuk a járművet. Minden olyan gyorsan történt. Csütörtökön délután repülővel utaztunk ki Baselig, Kuti Adriánnal, s még az nap vissza is értünk. Szép utunk volt. Felváltva vezettünk s péntek délelőtt már a parókia udvarban köszönthettek minket szeretteink.

A jármű gyors olaj és vezérmű szíj-cserén esett át, s kezdetét vette a honosítási eljárás.

Első útjára, a gyülekezet kis ifjúságát szállította, akikkel megnéztük a felújított nagyvelegi kastélyt. A következő hónap elején már a lengyelországi Wroclaw felé (rég magyar nevén Boroszló) vette útját. Gyülekezetünk focistái a Közép-Európai Keresztyén Találkozóán megrendezett nemzetközi tornán mérették meg magukat.

Játékosaink komoly küzdelem után a bronzérmert hozhatták haza. Buszunk júliusban a Szélrózsa találkozóra vitte gyülekezetünk ifjúságának egyik delegációját.

Szeptembertől kezdődő munkaévünkben szeretnénk rendszeressé tenni a vasárnapi istentiszteletekre való járatokat, sőt a bibliaórákra, evangelizációs vagy közegyházi alkalmakra is többen tudunk így eljutni. Egészen nyilvánvaló, akkor éri meg fenntartani a járművet, ha sokat használjuk. Várom azon idős, mozgásukban korlátozott testvéreink jelentkezését, akik igénylik a temploma való el - és visszaszállításukat.

A járművünk használati értékét növeli, hogy külön lehetőség nyílik benne egy tolokocsi rögzített szállítására is.

Azok jelentkezését is várom (legfeljebb 2-3 fő), akik szolgálati lehetőséget keresve szívesen vállalnák, hogy állandó és felelős vezetői lesznek a járműnek.

Itt szeretném megköszönni a presbitériumnak, hogy forrásokat biztosítottak a jármű behozatali és üzemben tartási költségeire. Köszönöm mindazoknak, akik a jármű szervizelésében és annak újrafestésében segítségünkre voltak.

50 éves a Fejér-Komáromi Evangélikus Ifjúsági táboroztatás

Jubileumi TáborTalálkozó Nagyvelegen

Szeptember 6-án egyházmegyénk ifjúsága jubileumi ünnepségre hívja nagyon sok szeretettel azokat az egykori táborozó fiatalokat, akik a Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegyénkben az elmúlt 50 év alatt táborainkban felejthetetlen napokat töltöttek el Hántán, vagy Nagyvelegen.

Ünnepi istentiszteleten adunk hálát azért a munkáért, melyet Urunk e felnőtté vált fiatalokban elvégzett. Külön kiadványban emlékezünk meg az ünnepségről, megjelentetve a tábori újságokat, megszólaltatva benne a táborozókat. Mindenkit várunk szeretettel! További információt Nagy Gábor egyházmegyei ifjúsági lelkésztestvérünkől kaphatnak. Tel: +36208243280

Véhonról a Hargitára

Erdélyi kirándulás 2014. 05.15-18.

Bakonycsernyei gyülekezetünk apraja-nagyja, kalandra vállalkozó, és szépségre áhítozó tagjai erdélyi körúton vehettek részt. Az úton szerzett élményeket lehetetlen egyetlen cikkben felsorolni, akár csak összefoglalni is.

Magunk mögött hagytuk a zord szeles-esős, viharos időjárást. Királyhágón keresztül a Kárpátok hegyeit ámulva és csodálva az Erdélyi medencébe érkeztünk. Az otthoniak imádsága elkísért. Amint énekeltük: velünk vándorolt utunkon Jézus, s ezt tudni elég vigasztalás volt nekünk akkor, amikor kisebb-nagyobb balesetek késleltették csapatunkat. Velünk volt mindvégig a higgadság, tettekérség, és humor melyek átsegítettek bennünket az akadályokon.

Feledhetetlen élményekben volt részünk: Nagyváradon a Szent László székesegyház kincstárában láttuk a király koponyájának egy darabkáját, és az arany ereklyetartót, a Hermát. A gyönyörűségeken tájakon vezetett utunk, megcsodáltuk a városok falvak épített örökségeit, emlékhelyeket, a körösfői templom piros himzett terítőit, Kolozsvárott Mátyás királyunk szülőházát. Találkoztunk evangélikus testvéreinkkel. Adorjáni Dezső Zoltán püspök úr bemutatta a gyönyörűen felújított kolozsvári evangélikus templomot. Megálltunk Tamási Áron sírhelyénél, sőt Petőfi Sándor emlékművénél is Segesváron, sőt a székelyderzi erődtemplomban is, ahol az évszázados hagyományok a mai napig jelen vannak.

Torockón (a világörökség része), egy nyugodt, csendes igazi régmúltat (előző századot) idéző falusi világba csöppenhetünk bele, ahol egy reggel kétszer is felkel a nap a falu fölé tornyosuló hatalmas sziklás hegynék köszönhetően. (Sajnos a borús idő miatt csak a legszemfülesebb utazótársaink lehettek szemtanúi e csodának.)

Mindenkit lenyűgözött a felszínen a Tordai hasadék, a mélyben pedig a sóbánya, amit közelmúltban újítottak fel. A látogatók könnyedén mozoghattak a 120 m-es szintkülönbség ellenére. Felfoghatatlan, csodálatos, és lenyűgöző is volt egyszerre, hiszen sok-sok kéz, 5 nemzedék bányászainak munkája nyomán tárult elénk ez a látvány. Sokan gyógyulásukat is itt keresik.

A csaknem 2000 km-es út arra is lehetőséget teremtett, hogy ne csupán az érintett helyeken essék szó helyszínekről és személyekről, hanem végig az út során. A reggeleket a buszon utazva megtartott áhítatok, és dal-tanulások keretezték, útmutatást adva az előttünk álló napra.

Zeteváralján Mátyás Gábor atya fogadtatása, vendégszeretete, a fáradtságunkat feledtette, hite, hazaszeretete példát mutatott.

Fontos volt számunkra, hogy a magyar lakta területeken a szállásaink a faluturizmus kereteiben valósultak meg, hiszen így lehetőség nyílt a mai országhatárokon túl élő honfitársaink örömeivel és gondjaival való megismerkedésre is. Házigazdáink nyitott szeretetét, önzetlenségét azóta sem tudom feledni.

A zárandokhelyé vált Hargita meghódítása a helyenként havas, és kike-riccsel színezett lankák látványán túl erőpróbát is jelentett, hiszen csoportunk legidősebb tagja is vállalkozott a hosszú hegymenetre. Segítettük, bátorítottuk egymást. Megrendítő élmény volt, amikor a kettős keresztet elhelyeztük, és az általunk gyűjtött kövekkel rögzítettük.

Egy-egy ilyen kirándulás nagy közösségépítő hatással van a gyülekeze-
tünkre. A korosztályok közötti különbségek eltűntek, szívesen beszélget-
tünk egymással, gyakran olyan testvéreinkkel is, akikkel a hétköznapiakon
ezt nem tesszük meg. Nagyon sokat tanulhattunk egymástól: alázatot, to-
leranciát, türelmet, empátiát, kitartást, segítőkészséget, összefogást, fele-
lősséget.

Mindannyiunk nevében szeretném megköszönni Szarka István lelké-
szünk szervezési munkáját, valamint Molnár István egyházmegyei felü-
gyelő idegenvezetését, hiszen csak így lehetett ez a kirándulás egy életre
meghatározó élményünk. Már most azt érezzük, hogy Erdély visszavár!

Surányi Gáborné presbiter

(Fotóalbum a honlapunkon: <http://bakonycsernye.lutheran.hu/erdely.htm>)

SZÉLRÓZSA

Júliusban gyülekezetünk fiataljainak egy csoportjával részt vettünk a Soltvadkerten megrendezett 10. jubileumi Szélrózsza Evangelikus Ifjúsági Fesztiválon.

Gyülekezetünk kisbuszána második útja a soltvadkerti Szélrózsza találkozóra vezetett. Húsz év óta minden második nyáron megrendezik az evangélikus fiatalság nagy ünnepét. Az első váralján, a másodikat 1998-ban a bodajki Tölgyes Turista Centrumban rendezték meg, most ezúttal a soltvadkerti tó partján lehettünk együtt. A fesztivállá formálódott együttlét célja, hogy a főként szórványban élő evangélikus fiataljaink számára olyan kulturált találkozási lehetőséget teremtsünk, melyben megtapasztalhatják, hogy korosztályos igényeik szerint, de tartalmasan tölthetik el nyári szabadidejüket egy részét. Ifjúságunk a könnyűzene, vizuális – és internet kultúra világában nőtt fel, melyek ugyan úgy képesek hordozni a Krisztusról szóló örömhír üzenetét. Sőt számukra sokkal hatékonyabban. E nyári találkozók rendre bebizonyítják, hogy a tíz főből álló szervezőbizottság, a Tízec, és a felhívásukhoz csatlakozó önkéntesek jó munkát végeztek. Az idei Szélrózsza találkozó mottója: „Szárnyalj”. A felhívás - stílszerűen szólva, - a lélekemelő ézsaiási próféciából és biztatásból bontakozott ki. „De akik az ÚR-ban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. Ézs 40,31

A találkozó fórumbeszélgetései között az elmúlt 25 év időszakának meghatározó személyiségei is jelen voltak, mint például Németh Miklós egykori miniszterelnök úr. Beszélgetés hangzott el „Az Auschwitz utáni kor” címmel, a beszélgetők György Péter magyar esztéta, médiakutató, egyetemi tanár valamint Fabiny Tamás püspök voltak.

A rendezvényen végig jelen volt az Ökumenikus Segélyszervezet is, akik adományokat gyűjtöttek a rászoruló családok szeptemberi iskolakezdéshez. Korábban már említettük a fiatalok technikai érdeklődését. A nyitó istentiszteleten például, jellemző módon nem perselyeztek, helyette elég volt a mobiltelefonokról egy telefonhívást küldeni a 1353-as segélyvonalra. A szervezet egyik nagyon jól sikerült adománygyűjtő akciója a püspökök emléktárgyaiból rendezett árverés volt, melynek szellemesen a BiShop nevet adták.

A zenei fellépők között jelen volt a Kossuth díjas Kaláka együttes, az Á la c'ARTE Kamarakórus több neves evangélikus könnyűzenei formáció, mint a M.Is.K.A, a Szélrózsza Band, és a NEMADOMFEL zenekar. Ízelítőnek kedvcsinálnak talán elég ennyi is.

Az alábbiakban álljon itt egy rövid szélrózsás élménybe-számoló gyülekezeti küldöttségünk legifjabb résztvevőjétől:

Amikor megérkeztem a soltvadkerti szélrózsára, jó volt látni annyi embert egyetlen ügyért. Persze nekem sem ez volt az egyetlen célom, mert nagyon örültem a hasonló gondolkodású fiatalok közösségének is. Jó rendezvények voltak, mindegyik programban ott volt az evangélium. Nagyon tetszett. Jól éreztem magam sok, élményt és barátot szereztem. Mindenkinek csak ajánlani tudom. Két év múlva menjünk többen, van még hely a kisbuszban! ☺

Mi fán terem a „gyülekezeti - és missziói osztály”?

Interjú Németh Zoltán lelkésszel. A Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Irodája Gyülekezeti- és Missziói Osztályának 2014. augusztus 1-jétől szolgálatba lépő vezetője Németh Zoltán korábbi pécsi lelkész lesz. A 10. Szélrózsa országos evangélikus ifjúsági találkozóon Lázárné Skorka Katalin lelkész nő beszélgetett vele az új munkaág mibenlétéről.

– Mi lesz a feladata az augusztus elsejétől létrejövő új osztálynak, a Gyülekezeti- és Missziói Osztálynak?

– Amennyire ez most előttem körvonalazódik, az új osztálynak alapvetően három területen kell majd tevékenységét kifejtenie. Az első számú feladata a folytatás lesz, annak tovább folytatása, ami már eddig is volt, de nem ennek az osztálynak az égisze alatt, hanem a Gyermek- és Ifjúsági Osztály munkájaként. Nyilvánvalóan azt is meg kell majd nézni, hogy mit, hogyan és mennyiben viszünk tovább.

Második számmal az átirányított feladatainkat említeném, amelyeket eddig is végeztünk már egyházunkon belül, csak lokálisan nehezen meghatározható, esetleg személyekhez köthető módon voltak jelen. Például a kötelező hit- és erkölcsstannal kapcsolatos kérdésekkel a lelkészek ide-oda, ehhez-ahhoz próbáltak fordulni, most ez is az osztályon keresztül fog zajlani.

Az osztály tevékenységét tehát meg fogja határozni nem csak a gyermekmunka, hanem a fiatalok, a fiatal felnőttek, a középkorúak és az idősebbek felé végzett munka is.

Érintkezni fog szolgálatunk az intézményekkel, az oktatással, a diakóniával is. Az ő feladataikat természetesen nem vesszük át, csak mint kapcsolódási pontok lesznek majd jelen az osztály működésében.

A folytatás és az átirányítás mellett harmadik feladatunk a munkához szükséges segédanyagok kiadása lesz. Bizonyos lelkési szolgálatokhoz, illetve gyülekezeti munkához kötődő segédanyagok kiadása hiányos egyházunkban. Amikor egy család meg szeretné kereszteltetni a gyermekét és hozzánk fordul, akkor jó lenne, ha a kezükbe tudnánk adni egy keresztelői tájékoztatót, amelyben teológiai, egyházi, bibliai, hitbeli, történeti, hitvallási háttérrel tudnánk nekik adni a keresztesség mibenlétéről.

De ugyanígy a konfirmáció kapcsán is, nem új

konfirmációi kátét íránk, hanem a családnak, a szülőknek készítenénk egy konkrét tájékoztatót. De a gyülekezeti- és iskolai hitoktatással kapcsolatban is jó lenne egy tájékoztató füzetet megjelentetni.

A jegyes oktatásnak, a gyászolókkal folytatott beszélgetésnek, a családlátogatásnak sincsen saját, kézbe adható anyaga, pedig jó lenne az emberek kezébe odaadni valamit, otthagyni az asztalukon valamit, amikor eljönnek hozzánk vagy ellátogatunk hozzájuk, beszélgetünk velük.

A kollégák mind saját kútforrásból, lelki, hitbeli beállítottságuk, meggyőződésük alapján teszik dolgukat, de egységes anyag itt sincsen.

Félreértés azonban ne essék: nem akarunk uniformizálni. Ezekre a segédanyagokra nem úgy tekintünk, mint kötelező anyagra, hanem kiindulási pontok lehetnének a beszélgetésekhez. A családok meg tudnák fogalmazni kérdéseiket, véleményüket fogalmazni a lelkész számára, aki könnyebben tudna válaszolni nekik a közös beszélgetésük során.

– Az osztály nevében ott a misszió szó. Egyházunkban van Evangélikus Missziói Központ és Missziói Bizottság is. Az új osztály milyen viszonyban lenne e kettővel kapcsolatban? Főképp annak tükrében kérdezem ezt, hogy a bizottság jelenleg épp egy missziói stratégiai javaslat kidolgozásán ügyködik és a zsinat elé is többször került már terítékre a misszió.

– Azt gondolom, hogy mindenképpen közös stratégiát kellene kidolgoznunk és az osztály szeretne ennek összehangolásában közreműködni. Az osztály küldetéstudatáról érdemes azonban tudni, hogy célorientáltan a már meglévő gyülekezeteinket céloznánk meg. Az osztály neve is azt takarja, hogy a gyülekezeteket szeretnénk olyan kondíció megőrzésében vagy megszerzésében segíteni, hogy egyáltalán a misszió velük kapcsolatban, mint működő, befogadó közösség felvetődhessen. Fontos, hogy akiket az eddigi missziói alkalmaink elérnek és megszólítanak, azokat tudjuk hová küldeni, illetve hol fogadni.

Küldeni olyan közösségekbe, amelyek nem egy egészen más világot mutatnak, mint amit a missziói jellegű rendezvényeken akár hangulatban, akár személyességben az emberek kapnak.

A missziói központ által szervezett rendezvényeknek nem csupán az a feladata, hogy az embereket megérintse, hanem az is, hogy őket azután valahová elvezesse, bevezesse egy közösségbe. Legyen az alkalomnak megélt folytatása egy evangélikus gyülekezetben, ne pedig egy másik felekezetnél.

Itt egybekapcsolódik a két missziói tevékenység, hiszen nem a kint lévők, hanem a már meglévők megőrzését tűztük ki célul.

– Az emberek fejében sokszor megfogalmazódik az a kérdés, mi(lyen) lesz az egyház jövője. Erősen fogyunk, statisztikák is bizonyítják, de válaszaiból úgy tűnik, ezzel az osztállyal nyitni szeretnénk az emberek felé, fiatalok és idősek, gyülekezetek felé. Ezt a nyitást azonban egy újabb osztály, egy újabb struktúra keretei között szeretnénk megtenni. Mennyire lehet a jövő szempontjából az osztály működése hatékony?

– Eleve nem plusz egy osztály jön létre, hiszen az osztályok száma az Országos Irodában nem változik majd. Eddig is volt Gyermek- és Ifjúsági Osztály, aminek a tevékenységét folytatni fogjuk. Azáltal, hogy ez az osztály beolvad ide, a presztízse országos egyházi értelemben emelkedni fog. Én úgy láttam eddig, hogy míg a retorikában mindig a gyermekek és a fiatalok között végzett munka hangsúlyozódott – mert hogy bennük a jövő –, igazából az ezen a területen tevékenykedő munkatársak a munkájukhoz nem kapták meg a kellő elismertséget. A gyerek és ifjúsági munka amolyan gyülekezeti pincklub szerűen volt kezelve és ehhez alkalmazkodva próbálták a lelkes munkatársak elvégezni a feladatukat. Ugyanakkor a feléjük megnyilvánuló elvárás pedig igen nagy volt ezen a területen. A most megalakuló osztály garanciát jelenthet arra nézve, hogy a gyermek és ifjúsági munka presztízse a szervezeti rendszerben felemelkedjen az őt megillető szintre.

Elsődleges célunk az, hogy a gyülekezetek megérezzék: egész közösségükhöz másféle a viszonyulás az intézményes egyház részéről. Egy érdeklődő, odafigyelő, nem pusztán esetkezelő, problémamegoldó viszony.

Valószínű gyülekezeti lelkési mivoltomból fakadóan nem tudok ennek a hivatalnak az élén sem másként tekinteni a gyülekezetekre, mint ahogyan egy gyülekezeti lelkész tekint a hozzá tartozó családokra, gyülekezeti tagokra. Nyilvánvalóan mások a számok, de ez az osztály lelkési hivatalként szeretne nézni az egyház családját alkotó gyülekezetekre és kapcsolatot tartani a gyülekezetekkel. Erősen szeretném hangsúlyozni a radikálisan gyülekezet-orientált szemléletet.

– Mi az elvárás a munkáddal kapcsolatban a vezetőség részéről?

– Erre a kérdésre azért nehéz válaszolni, mert nyilvánvalóan az osztálynak a létrejötte mögött sokféle motiváció van. Van egyfajta hiányérzet, kudarc, ám tiszta szándékok is. Azt gondolom, hogy a működőképesség tekintetében szabad látni azt – és nekünk, akik meg csinálni fogjuk, főleg muszáj kimondani azt –, hogy vannak nem csak tiszta elgondolások és szándékok is e mögött.

Ott ahol kudarc is terheli a működést, látni kell,

hogyan valakik – itt nem személyekre, hanem munkaterületekre gondolok – esetleg az eddig rajtuk lévő felelősséget szeretnék áttérhelni valahová máshová.

A felsorolt feladatokat ugyanis eddig is csinálta az egyház, csak nem úgy működött, ahogy kellett volna. Sokan tehát nagy reménységgel és elvárásokkal tekintenek ránk, hogy „na majd most úgy meg fog változni minden, hogy ezt öröm lesz majd nézni és megélni!” Ezt azonban veszélyesnek tartom.

Hangsúlyozom, – úgy is, mint képzésben lévő leendő szupervízor – hogy ebben csapdák vannak, nem csak lehetőségek. Amit mások nem tudtak maguk véghezvinni, azt áttérhelik megint másokra, új elvárásokkal és új számonkérési lehetőséggel. Ez csapda, amit el kell kerülni, és nekem, mint az osztály vezetőjének ezt látnom kell.

Összefoglalva elmondhatom, hogy a leendő osztály vezetője és munkatársai szempontjából nagy vállalás lesz ez a munka. Igazi ki és elhívás, reménység szerint Isten segítségével és áldásával.

– Az osztálynak kik lesznek a munkatársai, mik azok a területek, amelyeknek külön felelősei lesznek?

– Konkrét neveket még nem fogok mondani, már csak azért sem, mert sok minden változhat még. Akiket megszólítottam, azok a maguk részéről még a gondolkodás szakaszában vannak, így egy nevesítéssel csak nehezíteném az ő helyzetüket is.

Ínkább azt mondanám, hogy mindenképpen kell munkatárs, – erre egy biztosan kevés is – aki a gyermek és ifjúsági munka – benne a Szélrőzsa – folytonosságát biztosítaná, aki a kötelező hit és erkölcsstan kérdéseiben tud válaszokat adni, egy, aki a gyülekezeteket érintő mindennemű adminisztratív kérdésekben tud segíteni, egy aki munkaidőben telefonon, e-mailben elérhető a gyülekezetek és a munkatársak részére a hivatalban. Szeretnénk kint „terepen” is tevékenykedni, a gyülekezeteket látogatva, a tervek szerint ezt ketten végeznék.

– Gyülekezeti lelkész voltál 20 éven át, voltál falun, kisvárosban és nagyvárosban is. Megbízatásod azonban egy egészen más terület lesz. Miért vállaltad el a felkérést?

– Egy hete egy ökumenikus esküvőn egy idősebb katolikus pap kollégának – akivel együtt végeztük a szolgálatot – mondtam, hogy szeretnék majd tőle elbúcsúzni, mert új irányt vesz az életünk. Kérdezte, mit fogok csinálni és újra szembesültem azzal, hogy megfogalmaztam, mi is lesz a munkám. Máskor van idő ennek kifejtésére, de ez egy tipikusán egy mondatos lehetőség volt a munka ecsetelésére. A mondatom így hangzott: „Egy olyan osztály vezetésére kaptam felkérést, amely a gyülekezetekért felelős.” Erre felderült a kolléga arca és csak annyit mondott: „De szép megbízatás ez!” Ez bennem is tudatosította, hogy jó megfogalmazás és szép feladat, ami vár rám. Ennek a munkának a szépsége fogott meg és

az, hogy ebben feloldódik a gyülekezetet vezető lelkesedés is, amit nagyon fontosnak tartok az életemben.

– Korábban a Lelkészakadémiát Varga Gyöngyivel vezetted, témákat találtak ki a lelkészek továbbképzésére. A gyülekezeteken túl mennyiben lesz feladata az osztálynak a lelkészekkel való mélyebb foglalkozás?

– A gyülekezetekkel való kapcsolattartás kulcsszereplői a lelkészek lesznek. Nem kívánunk a lelkészek feje felett, őket megkerülve tevékenykedni a gyülekezetekben és a gyülekezetek területén. A lelkészek az ajtók. Velük szorosan összefügg, hogy ők nem csak stratégiai figuraként jelennek meg, hanem úgy is, mint azok, akik a gyülekezetet befogadóvá képesek tenni.

A lelkészre, mint személyekre, hadd mondjam így „az emberre” tekintünk, akinek lelkesi szerepe két részből, személyes és szakmai énjéből tevődik össze, és mindkettő segítséget, támogatást igényel. Mi feladatunk természetéből adódóan az utóbbinak, a szakmai résznek adnánk elsősorban támogatást, de a személyes részt sem hagyunk figyelmen kívül.

Lelkészként nagy elismeréssel adózom lelkész kollégáimnak a gyülekezetek fennmaradásért, túlélésért, fejlődésért tett erőfeszítései előtt és ehhez akarunk az osztály működésével további segítséget nyújtani.

– Az egyházunk által kidolgozott és elfogadott stratégia öt alappillérből áll, melyből az egyik az önkéntesség. E területen elég rosszul állunk, bár vannak erőfeszítések ennek jobbá tételére. Hogyan lehet az önkéntességet az egyházon belül erősíteni, forszírozni? Mit tud tenni ennek érdekében ez az osztály?

– Gyülekezeti lelkesi tapasztalatom az, hogy ahogy múlik az idő egy-egy gyülekezetben, a gyülekezetek tagjai fogynak, és egyre kevesebb önkéntes visel egyre több terhet, ráadásul egyre több kudarc is éri őket. Ez nem annyira logikus, hiszen gondolhatnánk, hogy ha fogy és sorvad valami, akkor kevesebb a munka is vele. De ez nem így van.

A növekvő gyülekezetben bár több munka van, mégis több segítő munkatárs vonódik be a feladatokba. Az imént említett csapdák egyike azt gondolni, feltételezni és várni, hogy a gyülekezetek fogyatkozásának, elerőtlenedésének tendenciáját majd ez az osztály fogja megállítani és ellenkezőjére fordítani. Reménységünk lehet ez, de elvárassá nem tehetjük.

A gyülekezetekkel való kapcsolattartásnak odáig kell eljutnia, hogy lássuk azt, mi van, mit kell csinálni, mik a prioritások. Nincsenek egysegősíthető megoldások a problémákra.

Az osztály egy-egy gyülekezetre figyelve, az ottani lelkész és a többi kulcsszereplő bevonásával készíteni fog majd egy úgynevezett intézmény-analízist. Ebben meg lehet majd nézni, hogy ott helyben hol vannak a blokkoló

tényezők, a rések, ahol elvész az energia, és hol vannak a megoldási lehetőségek a rendszeren belül, amivel a helyzetet lehet segíteni és javítani. Az egyik helyzetből lehet tanulni persze egy másik helyzet számára, de nem lehet megspórolni azt, hogy személyesen és konkrétan megnézzük egy-egy illető gyülekezet problémáit és lehetőségeit.

Ez egy óriási munka lesz, de el kell kezdeni. Sok mindent nem is lehet előre kitalálni, hanem menet közben fog kiderülni számunkra is.

– Az Országos Irodának a lelkészek körében nem túl jó a híre – ezt talán saját tapasztalatodból is tudod... A bizalmi rendszer hadilábon áll, rosszak a tapasztalatok. Lehet, hogy ki fogtok dolgozni segédanyagokat, tolongtok majd dolgozni segédanyagok a gyülekezetek életben és mégsem fognak majd élni a felkínált lehetőséggel. Mi lesz erre a megoldás?

– Hadd hozzak példát egy másik területről. Betegként, illetve – kórházlelkész feleségem révén – férjként van rálátásom egy kórházi osztály működésére. Van két tábor, a betegek és az egészségügyi dolgozók, akik egymásért vannak bizonyos értelemben, mégis a kórházi közhangulatban és kommunikációban van egy egymással való szembehelyezkedés. A betegek szidják a kórteremben a nővéreket, a nővérek a nővérszobában adják ki magukból egymásnak a feszültséget. Pedig mindkét szereplő a maga részéről a maximumot nyújtja (általában). A beteg rábizza magát a szakemberekre, ők pedig tudásuk szerint végzik a dolgukat általában lelkiismeretesen. Tehát minden működik, mégsem jó az egész. Mindenkinek hiányzik valami „köztes”, valami közvetítő, valami membránszerű a rendszerből. Ami – vagy aki – az ellátáson kívül a betegnek megadja a „figyelnek rám” élményét, illetve a nővér válláról leveszi annak a terhét, amire már nincs ideje, energiája és ami szigorúan véve nem is tartozik a feladatkörébe, nevezetesen, hogy oda telepedjen a beteg ágya mellé néhány jó szó erejéig. Ha egy kórházi osztályon valaki – vagy egy stáb egy kórházban – betölti ezt a szerepet, csökken a résztvevők frusztrációja, javul a közérzetük, a közöttük lévő kommunikáció, stb. Természetesen minden példa sántít, de ezt tessék leképezni a gyülekezetek és az országos egyház viszonylatában és belehelyezni a membrán szerepbe az új osztály tevékenységét.

– Hogyan tervezitek a kommunikációt?

– Ki kell dolgozni, hogy ez hogyan működjön. Először is látni kell azt, hogy egy osztály hat munkatárssal hogyan tud dolgozni, és milyen konkrét feladatok hárulnak majd ránk. Az osztályok és bizottságok közötti együttműködést is meg kell határozni. És ezután lesz majd látható az is, hogy az email küldésen túl, a gyülekezetekkel kapcsolatos fent említett személyes megkeresések hogyan tudnak majd beindulni.

Forrás: evangelikus.hu

ALKALMAINK

Istentisztelet:

Minden vasárnap Súron 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Nagyvelegen 11.00

Minden hónap első vasárnapján úrvacsora Bakonycsernyén, Súron.

Nagyvelegen minden hónap utolsó vasárnapján.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00

Bibliaórák:

Bakonycsernye: Kedden a Béke-telepen 16.00, Csütörtökön a lelkeszi hivatalban 15.00.

Énekkari próbák:

Örömhír kórus: hétfőn 18.00

Ifi órák

Konfirmációi oktatás Bakonycsernye: péntek 16.00

Konfirmációi oktatás Súr: péntek 16.00

Kis ifi Bakonycsernye: péntek: 17.00

Nagy ifi Bakonycsernye: péntek, 18.30

KÖZÉRDEKŰ MUNKAVÉGZÉS ÚJ LEHETŐSÉGE
GYŰLEKEZETÜNKBEN.

Szeretett közösségünkben mindig is nagy hagyománya volt a közösségi munkáknak. Jót tenni jó! 2011 óta új korosztály felé is nyílt ki ez a lehetőség. A Nemzeti köznevelési törvény értelmében ugyanis az érettségi vizsgabizonyítvány csak azok a fiatalok számára bocsátható ki, akik „ötven óra közösségi szolgálat” elvégzését igazolták. A „közösségi szolgálat: szociális, környezetvédelmi, a tanuló helyi közösségének javát szolgáló, szervezett keretek között folytatott, anyagi érdektől független, egyéni vagy csoportos tevékenység és annak pedagógiai feldolgozása.” (Részlet a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvényből)

A fentiek értelmében ez évben már gyülekezetünk is fogadhatott fiatal érettségire készülő diákokat. A munka egyik részét a Nagyvelegi Hittantáborban végezték. Tevékenységük, csoportvezetés, gyermekfelügyelet, sport és kreatív foglalkozások vezetés volt. Nagy segítséget jelentettek számunkra az étkeztetések idején is. Munkájukat nagy odaadással és felelősséggel végezték: Köszönjük Bocska Boglárka, Szarka Orsolya, Valások Botond segítségét. Hasonlóan szóljon a köszönet és elismerés Valások Blanka felé is, aki a Lelkeszi Hivatal iratrendezésében és egyéb adminisztratív munkákban volt nagyon hasznos segítőtársunk.

Bátorítjuk a leendő érettségizőket, érdeklődjenek a lelkeszeknél, egyéb közérdekű munkák után. Egy ilyen nagy gyülekezetben sokak számára jut hasznos tevékenység. Bátorítom hasonló szolgálatra felnőtt gyülekezeti tagjainkat is, hiszen a templomban, a templom környékén, a temetőben mindig akad tennivaló. Érezzük annak felelősségét, hogy gyülekezeti ingatlanjaink, földjeink, erdőnk, a mi közös tulajdonunkat képezik. Megóvásuk, művelésük, környezetük csinosítása, ápolása, mindannyiunk közös ügye kell, hogy legyen! Szeretett közösségünkben mindig is nagy hagyománya volt a közösségi munkáknak. Jót tenni jó! Amit el tudunk végezni közérdekű munkában azt nem kell kifizetni, így több maradhat a gyülekezet alapvető céljainak megvalósítására. Elsődlegesen a misszióra és a szociális tevékenységekre.

ANYAKÖNYVI HÍREK

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN
RÉSZESÜLT

Bakonycsernyén:

✠ **Benis Anna Janka** - Benis Miklós és Jahnov Janka

✠ **Kuti Soma** - Kuti Adrián és Herczku Tímea

✠ **Sulák Viktória** - Sulák István és Krotki Veronika

✠ **Sáfár Márk** - Sáfár Tamás és Varga Tímea

✠ **Sáfár Marcell** - Sáfár Tamás és Varga Tímea

✠ **Kalincsa Anna Gréta** - Kalincsa Péter és Gersey Katalin

✠ **Gzjana Romino** - Gzjana Arjan és Kadlecsik Veronika

✠ **Imrő Zsejke** - Imrő Zoltán és Pálincás Katalin

✠ **Varga Karolina** - Varga Péter és Imrő Zsuzsanna

✠ **Hodula Mátyás** - Hodula Győző és Szentendrei Kata

✠ **Csepregi József** - Csepregi József és Jáki Márta

✠ **Balogh Bence** - Balogh Tibor és Pfeifer Krisztina

✠ **Kadlecsik Zoé** - Kadlecsik Imre és Dreska Edina

✠ **Mihályfi Eliza Ibolya** - Mihályfi Gergő és Szentesi Nikoletta

✠ **Tóth Vilmos** - Tóth Vilmos és Szkok Renáta

✠ **Szkok Mercédesz** - Szkok László és Orsós Zsuzsanna

✠ **Márfi Anna Karina** - Márfi Csaba és Komenda Adrienn gyermeke

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Ivanics Balázs és Ozsváth Mónika

Hatvani Attila és Razgyel Nikoletta

Ruzicska Péter és Molnár Anna

A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN KÍ-
SÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA

Bakonycsernyén:

✠ Szkok István 77

✠ Boros István (Bodajk) 68

✠ Farádi János 88

✠ Dénes Tibor 38

✠ Simek Imréné 78

✠ Horák Ferencné 83

✠ Jónás Eliza Jázmin 4

✠ Radocha Mihályné 84

✠ Bösze Ferenc 69

✠ Majtan Györgyné 89 éves korában.

Boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg, mert megnyugosznak fáradozaikból, és cselekedeteik követik őket

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számitógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>